

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa P.B. i B.B.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu nr [...] im [...] w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasadza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego Nr [...] im. [...] w S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 listopada 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne dotyczące możliwości zastosowania art. 24 w zw. z art. 448 k.c. do dobra, jakim jest więź rodzinna powodów łącząca ich z głęboko niepełnosprawnym w wyniku deliktu lekarza synem.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas w orzecznictwie niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i będzie miało znaczenie nie tylko dla wyniku konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, niepubl.). Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie, albowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego przesądzono, że sąd może przyznać zadośćuczynienie za krzywdę osobom najbliższym poszkodowanego, który na skutek czynu niedozwolonego doznał ciężkiego i trwałego uszczerbku na zdrowiu (uchwały składów siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2018 r., III CZP 60/17, III CZP 36/17, III CZP 69/17, niepubl.). Nie występuje także druga ze wskazanych przyczyn kasacyjnych - przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., przejawiająca się w rozbieżności wykładni art. 442¹ § 2 k.c. (w poprzednim stanie prawnym art. 442 § 2 k.c.) w sytuacji powstania odpowiedzialności deliktowej kilku podmiotów za tę samą szkodę. Potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi, gdy brak jest zgody rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane

lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych - zróżnicowanych albo sprzecznych - orzeczeń lub decyzji procesowych. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie i nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Odnosząc powyższe uwagi do przedstawionej przez skarżącego kwestii, należy podnieść, że według dominującego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu nie wywołuje wątpliwości, iż wydłużenie terminu przedawnienia w art. 442¹ § 2 k.c. dotyczy zarówno roszczenia kierowanego przeciwko sprawcy szkody, jak i osobie zobowiązanej do naprawienia szkody wyrządzonej cudzym czynem niedozwolonym, będącym zbrodnią lub występkiem. Tożsamość zdarzenia prawnego, powodującego powstanie szkody, skutkuje wówczas tym, że roszczenia te przedawniają się w jednym wydłużonym terminie. Takiej tożsamości brak natomiast, jeżeli źródłem szkody jest delikt własny pozwanego, nie będący jednocześnie przestępstwem (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r., IV CSK 257/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 81; z 15 lipca 2010 r., IV CSK 146/10, OSNC 2011, nr 3, poz. 32; z 27 maja 2015 r., II CSK 488/14, OSNC-ZD 2016, nr 4, poz. 64). Już tylko ubocznie - ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - należało stwierdzić, że z motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, iż Sąd Apelacyjny - mając na uwadze okoliczności sprawy - przyjął, że źródłem odpowiedzialności pozwanego był czyn zabroniony lekarza, pracownika strony pozwanej, za który został on skazany prawomocnym wyrokiem karnym (art. 430 k.c.), nie zaś ewentualny delikt własny pozwanego szpitala. W tym stanie rzeczy przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że roszczenie powodów przedawniało się w terminie określonym w art. 442¹ § 2 k.c. odpowiada stanowisku wyrażanemu w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W tej sytuacji orzeczono, jak sentencji. Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

jw

ał

